

РОЗДІА ПЕРШИЙ

Лондон, лютий 1848 року

Лідія зникла вісім днів тому, і я починаю боятися, що одного ранку батьки прокинуться — а мое ліжко теж буде порожне.

Раптовий шум у темному провулку ліворуч змушує мене здригнутися, та то лише щур, який порпається в купі сміття.

Я вже кілька миль трушуся від холоду, пробираючись містом, ігноруючи глузування та переступаючи через напівживих жебраків. Зазвичай батьки кажуть не звертати на них уваги — мовляв, усі мали однаковий шанс укласти угоду з королевою. Але сьогодні ввечері заплющити на це очі неможливо.

Моя свобода зазвичай обмежується прогулянками парком під руку з мамою або м'якими оксамитовими стінами нашої родинної карети. Усе, в чому мені бракує досвіду, я зазвичай компенсую впевненістю. Та тепер вона зникла, а сама я розгублена й промерзла аж до кісток.

Я гадала, що буде безпечніше триматися головних вулиць, ніж ризикувати, пробираючись самотужки крізь чорне нутро Гайд-парку. Але один хибний

поворот — і я вже петляю звивистою вуличкою, збита з курсу. Навіть газові ліхтарі тут лиш мерехтять, тьмяні й далекі, ледве освітлюючи шлях. Колюче лютневе повітря насичене вугільним пилом, який поглинає і ті крихти світла, що ще лишилися. Відкидаю каптур плаща та задираю голову, шукаючи орієнтири. Кассіопея мала б бути на півночі, та зірки сяють надто тьмяно. Сльоза стікає з куточка ока у вушну раковину.

Останні дні я нишпорила в кімнаті Лідії, марно сподіваючись натрапити на хоч якусь зачіпку. Сестра наче просто розчинилась у повітрі. Але я відмовляюся із цим миритися.

Сьогодні вночі, коли мама, тато й наша прислуга полягали спати, я натягнула плащ, загорнулася в найтовстіший татів шарф і вийшла в ніч.

Можливо, я була сміливою — як лицарі з історій, що ми з Лідією читали в дитинстві, шляхетною, керованою любов'ю. А може, просто хотіла відчутти інше, крім того шаленого жаху, що точить мене від моменту її зникнення.

Поліція каже, що вона або втекла, або мертва. Та я їм не вірю. Якби Лідія планувала втекти — то сказала б мені. А якби померла — я б відчула. Не існує світу, в якому серце моєї сестри перестає битися, а я продовжую жити і нічого в мені не змінюється.

Видихаю клубки пари, звертаючи в іще один провулок. З полегшенням зітхаю, коли нарешті впізнаю місцевість.

Брами Кенсінгтонського палацу височіють попереду, мов паща, а поруч темніють постаті королівських гвардійців.

Перебираю пальцями холодну поверхню намиста, захованого глибоко в кишені плаща, як талісман. Доведеться бути обачною, може, знову обійти Гайд-парк і прокрастися з тилу. Мені не обов'язково підходити впритул до палацу — достатньо дістатися дерев, що його оточують. Ноги у чоботах вже заклакли, але я мушу йти далі, щоб не викликати підозри в гвардійців, які вже мене помітили.

Коли ми з Лідією були малі, а родина ще володіла замиським маєтком в Окемі, то проводили літо в лісі — ловили жаб або будували хатки з листя для каченят. Із подряпаними до крові ногами, з гілочками у волоссі, ми поверталися додому тільки тоді, коли сходив місяць, а з дерев вилітали кажани. Прокрадалися через кухню, щоб мама не насварила, — і там нас завжди зустрічала одна надзвичайно ласкава стара кухарка — місіс Осборн. Вона була найстаршою людиною, яку я коли-небудь знала. Місіс Осборн перев'язувала наші подряпані ноги, нишком давала лимонний сорбет і розповідала історії. Найбільше ми любили ті, що про Інших.

Вона читала їх нам зі старої книжки, загорнутої в пошарпану шавлієво-зелену тканину, з оббитими кутами. Мене особливо зачаровувала ідея дверей фейрі. За легендами, Інших можна було змусити відчинити прохід між нашими світами — зазвичай схований у скривлених старих деревах, — якщо залишити на порозі предмет великої цінності.

Я благала Лідію спробувати. Ми знайшли кремезне залізне дерево, і в заглибині між його корінням залишили наші парні дитячі намиста: на одному висіла

перлінка з літерою «Л», на іншому — з «А». Вони вже були надто короткі, щоб обіймати наші «дорослі» шиї, проте досі висіли на бильцях наших ліжок. Того дня я не тямилась від передчуття, визирала у вікна, сподіваючись — бодай краєм ока — побачити когось із Них.

Наступного ранку ми з Лідією побігли по росяній траві й занурили пухкенькі ручки в землю під деревом. Намиста зникли. Я підскочила й закричала від радості — так гучно, що мама вибігла в сад і зажадала пояснень. Я розповіла їй усе. Не сказавши більше ні слова, вона пішла на кухню й наказала місіс Осборн спалити книгу про фейрі. Мені тоді було лише шість, і я не розуміла, що мати таку річ — заборонено. Того й проплакала кілька днів.

Рік по тому я знайшла намисто Лідії — заховане в самому кутку її шафи. Вона була на два роки старша, зіп'ялася в позу з руками на стегнах і заявила, що час облишити всі ці «дитячі дурниці» — магію й будь-що таке. Це була перша із трьох її великих зрад.

Лідія гордо вийшла з кімнати, перш ніж я встигла запитати, чому ми так і не знайшли інше намисто — і чи побачила вона теж силует чоловіка між деревами тієї ночі.

Порив крижаного вітру здіймає кучугури мертвого листя й розкидає те вулицею. Мої світлі кучері б'ються об щоки, і я щільніше затягую плащ на шиї.

У книжках місіс Осборн ішлося про Англію, де розгулювали Інші. Королева Мор хоче, щоб ми вірили: вона та її син — єдині представники свого роду, хто лишився тут. Але ж вони звідкись прийшли. І навіть

зачинені двері колись відчиняються. Я не можу дістатися на північ, до нашого старого дому в Окемі чи до меморіального поля біля Барнета. Але якщо в Лондоні й існують двері — то хіба не серед дерев біля королівської резиденції? Я не можу цього не перевірити.

Повертаю назад, до входу в парк — туди, де щонеділі вишикуються черги на угоди. Деревя стоять, наче привиди в темряві, однакові, мовчазні. Жодне не вирізняється. Доведеться вибрати навмання. Я стискаю намисто в кишені.

У пільмі щось рухається.

— Хто там? — кричить один із гвардійців.

Я тихо лаюся, кидаю намисто Лідії біля найближчого дерева — і біжу.

Мчу стежкою, перетинаю широкий газон, різко звертаю ліворуч, знову вибігаю на вулицю, залишаючи територію палацу.

І раптом — із тиші виринає гуркіт коліс, що виускають на бруківку.

Відступаю в тінь, намагаючись заховатися, та не помічаю випнутого каменя.

Мій чобіт чіпляється за край, і я падаю. Боляче вдаряюся скронею об бордюр. Тіло розпластується на землі, як ганчір'яна лялька.

Спершу — сліпучий, пронизливий біль. А тоді — нічого. Лише темрява.

Поступово отямлююся, не знаючи, скільки часу була непритомна. І бачу: поряд у кареті сидить темна постать.

— У мене ніж, — шепочу, охоплена жахом. Не уточнюю, що це кухонний ніж, захований у чоботі, занадто тупий, щоби щось перерізати, і в моєму теперішньому стані недосяжний.

— Збираєтеся мене вбити?

— Це залежить...

— Від чого?

Зір пливе — щось тепле стікає просто в ліве око. Підношу руку, щоби витерти, і на пальцях лишається липка кров.

Незнайомиць лається та скидає із себе пальто:

— Візьміть. Заріжете мене пізніше.

Він прикладає пальто до моєї скроні. Воно ще зберігає тепло його тіла, і я ледве стримую бажання полегшено зітхнути — бодай з огляду на найменший перепочинок від холоду.

— З вами все гаразд? — питає він.

— Ви наїхали на мене своєю каретою, — бурмочу я.

— Це не я наїхав, а ви зашпорталися.

— Я зашпорталася, щоби не потрапити під колеса вашої... — роззираюся навколо. Карета велетенська: щонайменше на шість місць, із товстою оксамитовою оббивкою й начищеними латунними деталями, — ...здоровенної карети.

— Це не я нишпорив у темряві.

— Я і не нишпорила. А заблукала.

— Куди ви прямували? Може, я здатен допомогти? — він постукує у віконце до кучера, і воно відсувається.

— Куди, міс? — буркотить кучер.

Навіть я спроможна визнати, коли завдання провалено.

— Белгрейвська площа, — відповідаю, даючи адресу нашого дому.

Кінь ірже, і ми з ривком рушаємо з місця. Коли карета звертає на головну вулицю, крізь вікно просочується промінь жовтого світла.

Незнайомиць відкидає із чола неслухняне волосся — і я відчуваю, як мене ніби хтось б'є по голові. Можливо, вона ще паморочиться після удару, але саме він — причина, чому світ раптом пішов шкереберть.

Напроти мене сидить людина, яку я все життя бачила на портретах і в залах, переповнених аристократами. У благородних рисах хлопця зараз читається тривога, однак це ті самі вилиці, різке підборіддя, суворі уста. Сьогодні він на вигляд молодший, ніж будь-коли: ніяких напрасованих жабо, жодної пригладженої зачіски — лише темне хвилясте волосся, що спадає на чоло й частково затуляє карі очі. *Принц Еммет.*

— Це ви, — кліпаючи, кажу я.

На його устах з'являється здивована усмішка.

— Хто — я?

— Ви — принц Еммет.

— Здається, ви добряче вдарилися головою, — відповідає він, і в голосі на мить прорізається тремтіння.

— Я знаю, хто ви. Нема сенсу прикидатися.

Він примружує очі.

— Ми знайомі? — звучить не як запитання.

Не зовсім. Але я бачила його досить часто, щоби впізнати. І ще була та історія з Лідією.

— Леді Бентон, — киваю, намагаючись іронічно зімітувати реверанс. Він, здається, вловлює натяк, бо